

Rahowa v dobách největší slávy

Úvodní slovo

Veriyhteys (česky Krevní pouto – pozn. DP) je informační zpravodaj finské kontrakultury. Náš kolektivní zájem se soustřeďuje především na finskou hudební scénu a politiku. Často však s evropským přesahem, což nás opravňuje k tomu, abychom uveřejnili následující rozhovor v angličtině, jelikož může zaujmout všechny bělošské aktivisty.

Nezaujíkáme žádný postoj k názorům George Burdiho, dáváme mu však prostor k svobodnému vyjádření. Teď je řada na něm, aby nám popsal ságu Rahowy z druhé strany. Pro svoji délku bylo interview rozděleno na dvě části. Rozhovor byl uskutečněn během listopadu a prosince roku 2017.

*

Veriyhteys: *Pane Burdi, dělal jsem s vámi rozhovor zhruba před 22 lety a od té doby se toho hodně událo. Lidé tehdy aktivní v hnutí určitě chtějí vědět, co si myslíte dnes. Letos vydala Rahowa třetí album Ueberfolk a na začátku léta udělala rozhovor pro německou FSN, což přitahuje určitý zájem. V poslední dekádě jsme o vás příliš neslyšeli, proč jste se tedy rozhodl dávat rozhovory právě teď?*

George Burdi: Nikdy jsem nepřestal poskytovat rozhovory a od mého odchodu jsem byl otevřený různým otázkám od lidí z „hnutí“. Ve skutečnosti jsem však odmítal desítky rozhovorů pro mainstreamová média (MSM) a během posledních 20 let jsem raději dělal jen

interview pro alternativní média. Během této doby jsem poskytnul několik rozhovorů.

Nahrávka Ueberfolk od skupiny „Rahowa“ je bootleg, vydaný bez mého svolení. Jsou na něm demo nahrávky, které kolovaly na internetu. Už dávno nevydávám hudební materiál pod značkou Rahowa. Skutečné album Überfolk bude dvojitém LP a bude vydáno počátkem roku 2018.

VT: Co si myslíte o vašich rozhovorech, které jste poskytl po odchodu z hnutí? Byly dobré, nebo jste měl někdy pocit, že vás média zneužívají a vytrhávají věci z kontextu, aby mohla šířit svou vlastní agendu?

GB: Média **vždy** otočí vše tak, aby to posloužilo jejich vlastní agendě. Řekl jsem tolik věcí, které byly vytrženy z kontextu, že mě to vedlo k rozhodnutí už nikdy nedělat rozhovor pro mainstreamová média. Proto jsem od roku 2003 neudělal žádné interview s MSM.

Jak jsem zmínil, řekl jsem lecos považované ve své době za šokující a provokativní. Většina mé kritiky byla namířena proti lidem uvnitř bělošského hnutí, kteří jsou motivováni nenávistí ke světu a k životu vůbec. Nepřijímám samozvané vůdce – i já ale byl jeden z nich – co tvrdí, že mluví za bělochy a přitom zcela zkreslují náš étos, hodnoty, tradice a dobré vlastnosti. Můj vůdce přetéká láskou ke svému lidu, ke své kultuře. Miluje děti a zvířata a není schopen brutality. Věří v zákony přírody, jedná v souladu s **dharmou**, je pokorným služebníkem Boha a svých bližních.

VT: Když jste opustil hnutí, neprohlásil jste se za jeho nepřítele ani nenastoupil kariéru multikulturního levicového agitátora. Co si myslíte o amerických white power muzikantech, kteří se po opuštění své skupiny otevřeně prohlásili za nepřátele bělošského hnutí a začali kázat protibělošský „antirasismus“ a „multikulturalismus“, jako třeba Christian Picciolini (který je autorem knihy *Romantic Violence: Memoirs of an American Skinhead* /slovensky *Romantické násilie*, Petit Press 2017/ a v roce 2016 na pozvání amerického velvyslanectví navštívil Slovensko – pozn. DP) z *Final Solution & White American Youth* nebo Arno Michaelis z *Centurionu*?

GB: Mohu akceptovat, že Christian a Arno zastávají levicové názory, pokud oni dokáží uznat, že já nikdy neopustil ty své, pravicové. Nemusíte být na levici, abyste byli „proti nenávisti“ nebo „proti rasismu“. Také si myslím, že zejména v USA existuje mnoho násilnických idiotů motajících se okolo „bělošského hnutí“. Tito lidé si zaslouží tvrdou kritiku za své názory i chování. Odmítám však myšlenku, že každé organizování se za bělošské skupinové zájmy je „rasismus“ a „nenávist“. To směšuje ohromné historické síly s úzkou psychologickou diagnózou „humanitní vady“. Charakterizovat veškerou bělošskou identitu jako „nenávist“ je velký omyl. Jestliže je jediný způsob, jakým společnost umožňuje bělochům organizovat se pro své skupinové zájmy, označen za nenávist, dochází k psychologickému přenosu na dostatečně frustrované lidi ochotných nosit své „nálepky“ a ve výsledku pak společenské stigma pokračuje. Je to druh negativního výběru. Pak tyto prvky vytvářejí mentalitu soudného dne a neexistuje žádné jiné řešení než vzájemná destrukce.

VT: Promluvme si o vaší rané politické a hudební kariéře. Před nástupem do Rahowy na počátku devadesátých let jste pracoval aktivně v hnutí Church of the Creator (COTC). O jakou organizaci šlo? Setkal jste někdy se zakladatelem hnutí Benem Klassenem (1918-1993)? Vypadá to, že hnutí dnes stále funguje, i když se přejmenovalo na Creativity Movement.

GB: Ano, Creativity Movement bylo mou vstupní bránou do bělošského hnutí. Setkal jsem se osobně s Benem Klassenem a strávil několik měsíců prací v jeho „škole pro nadané hochy“ v Severní Karolíně spolu s Ronem McVanem z Temple of Wotan. Organizace byla protikřesťanská, ale také anti-duchovní, ateistická a plná nenávisti vůči skutečným i domnělým nepřátelům bílé rasy. Ben Klassen měl správnou představu o vytvoření náboženství pro bělochy, ale rozhodně nebyl pro tuto práci zrovna tím správným mužem. Jeho osobní světonázor postrádal duchovní světlo, byl to jen chladný, klinický, materialistický názor na rasu a kulturu, který zastával v jeho spisku *White Man's Bible*. Zavrhl křesťanskou víru, ale na její místo postavil cosi duchovně plytkého, sinalého a sebepoškozujícího.

VT: Ben Klassen obhajoval zdravý životní styl a s Arnoldem Devriesem napsal také knihu o zdraví *Salubrious Living*. Pokud vím, tak jste již delší čas vegetariánem. Jaký životní styl doporučujete?

GB: Jsem vegetariánem/veganem už 26 let, od mých jednadvaceti. Nechci se ale nazývat úplným veganem, protože týdně sním 2-3 vejce, které snesou moje vlastní slepice. Nevěřím, že konzumace mléčných výrobků je pro někoho zdravá, pokud se tedy nejedná o neupravené mléko od v přirozeném prostředí chované krávy, zahrnuté soucitem a péčí. I pak je ale mléko vhodné jen pro lidi ve vývoji – tj. mladé lidi a sportovce. Mléčné výrobky způsobují zahleňování v těle: pět centilitrů mléčných výrobků vyprodukuje ve vnitřnostech dvě a půl deci hlenu a to ucpává nosní dutinu a plíce, protože tělo hlen musí vylučovat. Jako životní styl doporučuji jógu, meditace, každodenní procházky, silový trénink (nejlépe kliky, cvičení na hrazdě, skákání přes švihadlo a minimalizovat činky). A samozřejmě jíst pouze organickou stravu. Pokud jíte maso, mělo by to být divoká zvěř nebo ze zvířat 100% krmených trávou. Je nutné, aby obilí a kuchyňské oleje byly organické, protože často obsahují zdraví škodlivý glyfosát (herbicide Roundup společnosti Monsanto), v Evropě se naštěstí (pokud vím) nepoužívá.

VT: Jeden z vašich nejlepších rozhovorů po rozpadu Rahowy se objevil v časopise *Punk Planet* (číslo 48, březen a duben 2002). Zjistil jsem v něm, že zatímco jste pracoval pro COTC, tak jste byl v kontaktu také se světoznámým revizionistou Ernem Zündelem, který nedávno (5. srpna 2017) zemřel. V tomto rozhovoru jste řekl: „Jednou jsem byl u Ernsta Zündela a někdo se zmínil o skinheadech. Zündel ke skinheadům zastával velmi negativní postoj – tehdy jsem o nich slyšel poprvé.“ Ve stejném časopise jste také řekl, že jste poprvé slyšel Skrewdriver z kazety, již Zündel obdržel od jednoho ze svých příznivců. Zdá se, že Skrewdriver vás inspiroval k založení Rahowy. Zündel měl na vás v té době velký vliv. Jaké myšlenky a vzpomínky tyto komentáře a fakta vyvolávají dnes?

GB: Ernst Zündel se stavěl velmi odmítavě k celé skinheads scéně, stejně jako desítky Němců, se kterými jsem se setkal jako dobrovolník v sídle Samisdat Publishers. Ve skutečnosti mě Ernst definitivně vyhodil z domu v roce 1991 poté, co jsem založil kapelu Rahowa. Slyšel texty prvního alba Declaration of War a řekl, že znevažuju památku Hitlera a Třetí říše šířením falešného obrazu *hollywoodského nacismu*, který nemá s nacionálním socialismem nic společného. Řekl mi, že systém mě vyzvedne nahoru a následně ze mě udělá obětního beránka a že mou hudbou způsobím jen bolest a utrpení. Toto setkání s Ernstem a ztráta mého spojení s ním kvůli mým textům byla jedním z mnoha ukazatelů na mé cestě, které mě přiměly odmítnout rasovou nenávist. Ve skutečnosti, když jsem v roce 1994 řídil Resistance Records, tak jsem se rozhodl nevydávat už znovu první album Rahowy kvůli jeho textům a nahrávka z roku 1995 Cult of the Holy War byla zásadním rozchodem se zvukem prvního alba.

VT: Organizace white power koncertů byla tehdy jistě velice obtížná. Kolik koncertů jsi udělal? Hráli jste i někdy mimo vaše rodné město Toronto nebo mimo Kanadu?

GB: Rahowa odehrála zhruba 15 koncertů. Jakmile se kapela stala známou, bylo téměř nemožné hrát bez násilí a zásahů policie. Proto jsme se zaměřili na vydávání nahrávek a jejich distribuci. Živá vystoupení měla vždy příšerné ozvučení, v důsledku zákazů se neustále měnila místa koncertů, které pak byly napadány Antifou, která házela [po účastnících] vajíčka a kameny. Celkově to bylo naprosto frustrující. Většinu našich koncertů jsme odehráli v Torontu a v blízkých městech. Cestování s kapelou bylo téměř nemožné a překročení hranic velký problém.

Poslední koncert Rahowy v roce 1996.

VT: Jak byste porovnal své první CD Declaration of War (1993) s vaším druhým Cult of the Holy War (1995)? Ačkoli druhé album je více uznáváno, vím, že vaše první nahrávka má také své fanoušky.

GB: Hudebně jsou to velmi odlišné alba. Declaration of War je více ve stylu RAC hudby, chorálové prozpěvování na koncertech, dobrá hudba ve stylu Skrewdriver. Cult of the Holy War je serióznější nahrávka. Snaží se zachytit historii a citové pohnutí evropských lidí ve více epické a klasické hudební formě.

VT: Četl jsem, že label Resistance Records vznikl zcela náhodou. Děkujeme za to pravděpodobně legendárnímu francouzskému vydavateli RAC hudby Rebelles Européens. Můžete říci čtenářům něco o historii vzniku Resistance Records?

GB: Rebelles Européens v roce 1990 po poslechu našeho čtyřskladbového dema podepsali s Rahowou smlouvu. Poslali nám peníze (pár tisíc dolarů), abychom zaplatili náklady na nahrávání. Zhruba o šest měsíců později jsme jim odeslali naši dokončenou nahrávku Declaration of War, která se nám vrátila poštou s poznámkou „Schránka uzavřena, chybí

přeposílací adresa.“ Jejich telefonní číslo už nefungovalo. Měli jsme album, ale žádný label pro jeho vydání. Tak vzniklo Resistance Records, aby vydávala pouze Rahowu, ale rychle se rozrostlo.

VT: Mimochodem, jak se prodávaly CD od Resistance Records? Existovala souvislost mezi kvalitou a prodejem?

GB: Během let 1993 až 1997 prodala společnost Resistance Records přibližně 100 000 CD od všech kapel. Existovala jednoznačná souvislost mezi kvalitou produkce, hudební úrovní a prodejem. Nejprodávanější byly kapely Bound For Glory, Fortress, No Remorse, Berserkr, Centurion a Rahowa.

VT: Podíváte-li se zpět, jaké nahrávky od Resistance Records byste raději nechal nevydané?

GB: Nezveřejnil bych alba s rasovými přívlastky v názvu. Takže žádná první Rahowa, žádný Aggravated Assault, Centurion nebo The Voice. A naopak, více Fortress, Berserkr, Bound For Glory a kapel jako Shutdown.

VT: Když jste skončil s Resistance Records, prodal jste vydavatelství šedé eminenci americké extrémní pravice, muži jménem Willis Carto (1926-2015). Carto potom společnost prodal dalšímu velkému hráči hnutí, dr. Williamu L. Piercemu (1933-2002). Byl pro vás obchod s Cartem ziskový? Viděl jste tehdy jako morální problém to, že po vašem odchodu bude nahrávací společnost nadále šířit vámi zavrženou ideologii?

GB: Vaše otázka je odůvodněná, ale jen proto, že její časová osa má některá slepá místa. V roce 1997 jsem byl propuštěn s tříletou podmínkou. Měl jsem zákaz kontaktovat kohokoliv v hnutí nebo se zabývat záležitostmi okolo Resistance Records či dokonce se jen vidět s členy skupiny Rahowa. Musel jsem tyto podmínky dodržet, protože by mě moc rádi viděli zpátky ve vězení. Bylo to během této doby, kdy byla nahrávací společnost prodána Cartovi a poté Pierceovi. O vyjednávání a transakci se postaral můj spolupracovník, já jsem do toho nebyl nikterak zapojen, ani jsem nepřijal žádné finanční prostředky. Avšak v tomto okamžiku jsem ještě neopustil „hnutí“, byl jsem jen na vynucené přestávce. Později už mi bylo jedno, co Resistance Records vydává. Byla to pro mě jen další značka a málo už se podobala labelu, vytvořenému před deseti lety.

VT: V rozhovoru pro německý Youtube kanál FSN jste řekl, že si stále vážíte kapel jako Bound for Glory, nicméně nemáte rád hatecore kapely jako Angry Aryans, protože šíří násilnickou rasovou nenávist. Co vám vadí na hatecoru?

GB: Když používáte texty mířící na nejnižší lidské pudy a zvýrazňujete nejnižšího společného jmenovatele mezi svými skutečnými a vnímanými nepřáteli, tak se snižujete sami na jejich úroveň. Je lepší místo toho kultivovat nejvyšší aspekt vašeho duchovního vyjádření – dokonce i u svých nepřátel. Árijec znamená duchovní válečník, ušlechtilý bojovník, ne člověk

poháněný nenávistí.

VT: Proč už v Severní Americe neexistují žádné nahrávací společnosti typu Resistance Records v devadesátých letech?

GB: Myslím, že daleko lepší otázkou by bylo, kde jsou dobré kapely s dobrými nahrávkami? Skutečným důvodem pro existenci hudebních vydavatelství je to, že hudba potřebuje být vydávána. Dnešní scéna spíš funguje tak, že vydavatelství samy vytváří kapely, což je zcela nepřirozené. Když má kapela posluchače, finanční risk je poté akceptovatelný a prodej by měl stačit na pokrytí alespoň výdajů na vydání.

VT: Jaký byl váš hlavní důvod, proč jste přerušil své působení v kapele Rahowa a opustil v roce 1997 hnutí? Nebylo to jen politické rozhodnutí?

GB: Lidé činí jednoduché závěry, že můj čas strávený ve vězení měl něco společného s mým koncem v hnutí. Společné to mělo ale jen to, že mi podmíněčné prominutí trestu zakazovala jakýkoliv kontakt s hnutím po dobu tří let. Má „změna smýšlení“, moje duševní hledání a racionální zkoumání mého života a myšlenek proběhly během těchto tří let. Moje důvody pro odchod nebyly politické, ani jsem neodmítl všechny myšlenky hnutí. Ale v duchu jsem se chtěl řídit sám sebou a „být sám k sobě upřímný“ (narážka na radu Polonia svému synovi Laertiovi: „Budeš-li k sobě upřímný, je jisté, že neoklameš ani druhého.“ /Shakespeare – Hamlet/ – pozn. DP). Nabyl jsem dojmu, že i kdybych byl hnutím jednoho člověka, muselo by to být takové hnutí, které věří v lidské bratrství a v to, že my evropští lidé můžeme být pány našich vlastních životů, mít vlastní zemi, oslavovat naši kulturu a být přátelskými zvěstovateli tohoto způsobu života. Věřím, že když člověk rozvíjí své spojení se svým duchovním jádrem, vyplyne tento více přijímající a všezahrnující *Weltanschauung* (světonázor) zcela organicky. Ve skutečnosti je velkou výzvou odhodit předsudky moderních myšlenek jako jsou „pokrok“ a nihilismus a odhalit přírodní zákon působící v jednotlivci i v národě.

VT: Co si myslíte o kritice, která se na vás po odchodu z hnutí snesla?

GB: Nedělal jsem si iluze, že by mě lidé v hnutí pochopili nebo chtěli po mém odchodu z hnutí zůstat mými přáteli. Měl jsem ale pocit, že to co mám na srdci, stojí za to otočit se a spálit za sebou všechny mosty. Z větší části jsem pak změnil svůj život a odpojil se od hnutí a také ze všeho mainstreamového i subkulturního života. Nakonec jsem se přestěhoval z města na venkov: bez televize, bez zpravodajských webů, úplně jsem vypnul moderní svět a stáhl se asi na 15 let do sebe, abych sám v sobě zjistil, co mi chybí a hledal odpovědi na mé duchovní hledání. Během této doby jsem přečetl obrovské množství knih.

VT: Kdy a proč jste se dostal do vězení? Byl jste během této doby v kontaktu s Aryan Brotherhood? Jaké to bylo ve vězení? Nyní, když se Finsko stalo „multikulturním“ tak se i zde vězni segregují dle etnických skupin. Je to tak i v Kanadě a Spojených státech?

GB: Kanadské věznice v 90. letech byly poměrně v pohodě, pokud jste si dělal svoje, lidé vás

nechali na pokoji. Aryan Brotherhood tam nebylo. Když jsem přišel do vězení, vytvořili tam pro mě výhradně bělošskou **ubikaci**, takže zde nebyly žádné rasové incidenty. Ostatní spoluvězni byli rádi, že mě mají, protože to znamenalo, že si můžeme pouštět hudbu a dívat se na své oblíbené televizní pořady dle našeho výběru a že celá ubikace bylo kulturně homogenní. Bavili jsme se turnaji v hraní karet, hokejovými sázkami na NHL a dokonce i troškou hraní satirických skečů. Můj čas uvnitř znamenal čtyři měsíce špatného jídla, dýchání zakouřeného vzduchu a dočasných přátelství.

VT: Co se stalo s bývalými členy Rahowy? Přemýšlí stále jako v 90. letech? Jak reagovali ostatní členové na váš odchod?

GB: Jsem v kontaktu s původní sestavou z Cult of the Holy War, s výjimkou Jona Latvise. Jon a já spolu nemluvíme, ale přeji mu v životě vše dobré. Nesouhlasili s mým odchodem a já jim tehdy ani nepodal žádné vysvětlení. Časem se to usadilo a nyní máme dobré vztahy. Klávesista Carl Alexander je stále jedním z mých nejbližších přátel.

VT: Jste stále v kontaktu se starými členy kapel a politickými soukmenovci, co byli v tehdejší době aktivní?

GB: Nezůstal jsem v kontaktu s žádným pro-bělošským hudebníkem ze staré scény, ale i nadále jsem korespondenčně v kontaktu se spoustou politických soukmenovců. Po odchodu jsem dostal snad stovky nebo možná i tisíce e-mailů od lidí, aktivních před dvěma dekádami, mnoho z nich bylo přátelských a mnoho nepřátelských. **Mějte na paměti, že 99% lidí, co prošli white power hnutím, ho z mnoha různých důvodů odmítlo, ale mnoho z nich si zachovalo základní myšlenku rasové identity a ochrany kultury.** Nikdy jsem se nepokoušel ovlivňovat nebo měnit myšlení lidí. Byl jsem k nim intelektuálně upřímný a osvětlil jsem jim své myšlení. Dokonce i když mi lidé psali rozzlobené e-maily, tak jsem na ně vždycky reagoval laskavě, a to obvykle změnilo konverzaci v něco produktivního.

VT: Na přelomu tisíciletí jste založil multirasovou kapelu Novacosm. Jaká byla idea a účel kapely? Byla to i ideologicky multikulturní skupina?

GB: Když jsem založil Novacosm, chtěl jsem dělat nepolitický hudební projekt, psát skladby o svých zkušenostech a idejích. Je ironií, že se kapela sama stala politickou výpovědí svou multikulturní sestavou, nikdy to nebylo mým záměrem. Tím bylo strávit čas se skvělými hudebníky a vynikajícími lidskými bytostmi, napsat nějaké písně a zahrát pár koncertů, pobavit se. Udělali jsme několik nahrávek, ale nikdy jsme nevytvořili zvuk, jaký jsme si představovali.

VT: Proč jste v roce 2007 chtěl natočit nové skladby Rahowy a vydal jste je nyní jako CD Ueberfolk? Byly skladby hotové již v devadesátých letech? Myslíte si, že příběh Rahowy ještě neskončil? Dal jste Rage Records povolení k vydání tohoto materiálu?

GB: Nazývat jakékoli z těchto písní „novým materiálem Rahowy“ je úplně zkreslené. Žádnou z těchto písní jsem nenapsal společně se členy skupiny Rahowa. Všechny tyto písně byly napsány až po roce 1997 a velká část z nich v letech 2007-2017. Neudělil jsem Rage Records povolení, ani o něj nepožádali a vydali demo nahrávku z půle natáčení. Byl jsem na něj naštvaný nebo se bál, že mi ujde zisk či něco podobného? Ne. Moje jediná námitka byla čistě umělecká (skladby nebyly správně nahrané a hotové k vydání), vadilo mi také nesprávné označení CD jako Rahowa. Nová skupina se nazývá Überfolk a má jiný pravopisný název, což snad pomůže osvětlit některé zmatky a pomůže oddělit skutečné nové album Überfolk od pirátského vydání dema.

VT: CD Überfolk mělo být třetím albem Rahowy už v devadesátých letech. Hudební styl byl pak označen jako „experimentální neofolk“, takže letos vydané album se od něj příliš neodchyluje. Jste s tímto albem spokojen?

GB: Projekt Überfolk měl být spíše vedlejším projektem od Rahowy, který by byl vydán jako samostatná kapela. Třetím albem Rahowy mělo být „The Iron Dream“. Ano, hudební styl pokračuje zamýšleným směrem k neofolku i když texty jsou jiné, než byly tehdy, ale rozvíjí podobná témata.

VT: Booklet nového alba uvádí, že v 90. letech plánovala Rahowa vytvořit čtvrté album s názvem „The Iron Dream“. Je to pravda? O jakou hudbu by šlo?

GB: Jak již bylo řečeno, The Iron Dream měl být názvem třetího alba Rahowa. Opravdu se nám líbila kombinace klasické hudby, folku a metalu. Ačkoli se o to již pokusilo mnoho skupin a odvedlo dobrou práci, hudební vize The Iron Dream je něčím, co jsem předtím ještě nikdy neslyšel, dokonce ani po dvaceti letech od vydání Cult of the Holy War. Aspoň o tom nevím.

VT: Co se stalo se starými nevydanými písněmi Rahowy? Nabídli jste tyto skladby ostatním WP/RAC kapelám?

GB: Není mnoho takových písní, ale měl jsem zápisník plný textů, možná 15-20 nápadů, některé nedokončené. Tyto texty jsem poslal do společnosti Nordland Records do Švédska, některé z nich použila Saga. Napsal jsem text na píseň „Camp of the Saints“ a Saga k ní napsala hudbu. „Sedím a nalévám si nejvybranější víno do křišťálového poháru, a Braniborský koncert mi odměřuje čas. Malý přípitek na rozloučenou kultuře bez vůle žít, západnímu světu na mělčině uprostřed povodně.“

VT: Poslouchal jste i jiné verze písní od Rahowy? Co si o nich myslíte?

GB: Za posledních 20 let jsem úplně vypnul moderní svět. Používal jsem internet jen k nějakému podnikání, ale ne moc. Nemám kabelovou televizi, nečtu noviny, nesleduju zprávy. Věřte tomu nebo ne, ale neslyšel jsem o Black Lives Matter, ani o evropské migrační krizi až do září roku 2016. Překvapilo mě, že vidím téměř dva miliony shlédnutí písně *Ode to a Dying People* od Sagy. Pak jsem objevil desítky dalších verzí Ode – ani jsem nevěděl, že existují. Některé z nich jsou opravdu skvělé. Já jsem ji původně napsal pro akustickou kytaru, podle

mě zní nejlépe jako balada nebo v akustické verzi. Ale pozoruhodná je i v podání Vinterdis.

VT: Sledoval jste nebo poslouchal nacionalistickou hudbu posledních let? Pokud ano, jaká je vaše oblíbená?

GB: Ačkoli jsem mnoho kapel neposlouchal, tak na mě velmi zapůsobili francouzští **Les Brigandes**. Skvělé písně, zábavná videa a hlavně pravdivý a autentický kulturní revival spojený se skupinou.

Přeložil E. X.

První část rozhovoru s Georgem Burdim **An exclusive interview with George Burdi, ex-leader of Rahowa** vyšla na stránkách Veriyhteys 18. prosince 2017.